

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
L. I 2,60 ANUAL
Abonamentele se 'ac
numa' pe un an.

COLABORATORII ACESTUI NUMAR
L. Rebreanu, General Al. Hottu, Const. A. I. Ghica, Dim. C. Zavalide, C. Scurtu;
Sofronie Ivanovici, C. Ciocazan, Stelian Vasilescu, I. G. Vissarion, D. I. Bontes.

ANUNCIURI
Linia pe pag. 7 și 8
- BANI 20 -

O baterie franceză într'o luptă de noapte

Războiul anecdotic

Căsătorie la spital.

Fermecătoare idilă, ivită în complexul unei emoții de entuziasm și de durere, — izvoarele cele mai fecunde ale vieții.

Eroii acestei idile au fost: un soldat grav rănit pe câmpul de luptă și o infirmieră. Căsătoria s'a celebrat la spital.

Soldatul era la spital de câteva luni, fusese rănit grav. Și aici, la spital, cunoscuse plăcerea îngrijirii duioase, binevoitoare, dar mai ales devotamentul tinerei infirmiere care îngrija de el. Desigur, mai mult decât medicamentele și intervențiile chirurgicale, a contribuit la ridicarea rănitului dragostea sinceră a infirmierei.

Când soldatul mergea spre bine, a propus frumoasei și bunei lui îngrijitoare să-i fie soție. Ea n'a refuzat. Și în ziua nunții au asistat toate infirmierele în costumul lor de spital.

A fost o tresărire de bucurie, un deor de alb, ca o poartă deschisă spre grădina fericirii.

Moartea.

Moartea nu mai inspiră niciun motiv de groază în rândurile vitejilor soldați francezi numiți decând cu războiul „barboșii”. Moartea nu le poate fura gloria lor colectivă și nici nu poate să le sustragă sforțările lor neșovăitoare. Moartea trăsește în durerile lor alături de ei, li privește în față, ei n'o disprețuiesc și n'o evită.

În tranșee, când luptele se încep și intră în fazele cele mai crâncene circula între soldați o expresie, care-i cel puțin caracteristică. „Bătrânul Sânt Petru ar vrea să ne prepare chili, dar noi n'avi-zăm încă la schimbarea locuinței”. Și lupta începe cu bătălie.

O eroină sârbă.

Era o sârmană bătrână femeie din Serbia, Mileva. Niko bărbatul ei, cu toate că era încărnatul a crezut, odinioară că este firesc a o părași pe dânsa împreună cu cei 9 copii ai lor, pentru a merge cu teți frații săi din Balcani, grecii și bulgarii, contra turcilor.

Împotriva tuturor așteptărilor, el reveni după învingerea turcilor și după a bulgarilor, având pe pieptul său medaliile de aur și de argint care evidențiau valoarea și gloria sa.

Bătrâna Mileva din Lipe, mulțumi lui Dumnezeu, că-i va îngădui să moară în linște, fără a fi pierdut e nici unul din scumpul ei.

Dar fericirea ei fu de scurtă durată!

Din umila casă, bătrânul Nicko trebui iară să se scoale. El desprinsese pușca, lovi peste medaliile sale și plecă clatinându-și capul.

Chinul sârmanei femei reîn-cepu.

Dar de astă dată ea începu să urască austriacii, germanii cum niciodată n'a urât pe turci, căci aceștia nu erau decât otomani, necredincioși, diavoli, pe când ceilalți sunt creștini cari voesc răul fraților lor.

Ea găsi în hambar o pușcă — un vechiu „berdan” mult mai bătrân ca ea, dar care ca și dânsa era solidă și tare, o curăță, jurându-și că va ținti bine când va avea pri-lejul.

Într-o zi, obuzari isbucniră în sat, pârânde țipete, flăcări, fuga nebună a copiilor, femeilor și vite-lor... Hambarele ardeau colibele se prăbușeau.

Ea auzi la poartă sa gălăgie, un șgomot de pași, plânsete...

Erau vecini cari într-o manta li aduce rămășițele aceluia care a

fost micul și scumpul său Rascho, ultimul născut. Ea îl veghiă cu demnitate, cum se cuvenea printre cei opt supraviețuitori, cu ochii măriți de groază.

Zorile umpleau cu lumină trandafirie și de aur jalnica locuință, făcând să strălucească icoana în același timp color, pe Dunărea largă galbenă, puternică, urletul unei sirene spintecă aerul, turburând augusta tăcere a naturii la deșteptarea ei.

Inebunită, Mileva, înhătă pușca și eși. Ea cobori spre fluviul care curgea de-alungul câmpului și semănat cu porumb pentru hrană. Cu mâinile puse strășină, putu zări la câte-va sute de metri monitorul ale cărui tunuri au omorât pe micul său Rascho.

Nebună de furie arată pumnul, apoi agită în aer „berdanul” său.

Pe bordul bastimentului era fără îndoială de pază unul din acei trufași și mândri ofițeri ai Austriei; cu ochianul la ochi, el putu zări gesturile insultătoare ale bătrânei și răcni:

— Zece oameni, o barcă! Prin-deți-o impușcați-o.

Mileva văzu manopera și ghici scopul:

— Voi răzbuna pe Rascho al meu, strigă ea.

Apoi se sculă și se așeză în dosul unei grămezi de pietre, cu degetul pe trăgaciul.

Echipagiul bărcii s'a pierdut din vedere.

Ea auzi cântecul gloanțelor, dar o mamă căreia i s'a omorât copilul, nu se mai teme de nimic pe lume.

Când inamicii debarcară, bătrâna trase.

Trei oameni căzură. Ea făcu a-făta șgomot, încât o patrulă sârbă alergă.

Insă veni prea târziu căci, în momentul când veni în ajutorul bătrânei, austriacii pierdură încă patru dintre ai lor, și cei cari rămăseseră se reîntorceau la barca lor fugind cu disperare de această vitează femeie.

Șeful patrulei sârbe făcu un raport prințului regent pentru ca Mileva să obțină „Crucea” și ziarele aliaților publicară ast-fel eroismul său.

Bacalaureatul războiului.

Războiul n'a întrerupt cursul studiilor școlare și sesiunea examenelor s'a deschis și s'a încheiat ca de obicei. Războiul a dat însă acestei sesiuni, un caracter particular.

În timpuri normale Sorbona era frecventată de serii șgomotoase de studenți. Anul acesta, elevii au fost mai puțini, nici șgomotoși însă, nici triști, dar serioși și concentrați. Aspiranții la bacalaureat sunt în genere soldații de azi, sau de mâine, sunt pregătiți să-și facă datoria alături de cei mai vârstnici. Ei își dau seama de severitatea împrejurărilor, nu sunt ca altă dată exuberanți lipsiți de grijile tinereții, care nu vede decât bucuriile vieții făgăduite de iluzii generoase.

În curte, se formează grupuri mici înainte de apelul candidaților. S'au legat prietenii trainice între elevii a căror situație e identică. Ei și-au pus între ei aceleași întrebări:

— Ce face tatăl tău?

— E comandant, a fost rănit și a fost citat pe ordinul de zi. Dar tatăl tău?

— Tata e căpitan, acum e prizonier.

Aceasta a stabilit între ei o legătură de camaraderie mai strânsă.

Unii sunt îmbrăcați în negru, — le-au murit părinții pe câmpul de onoare; alții sunt gravi,—

părinții lor sunt pe frontul de luptă. Dar în rândurile acestui tineret nu esistă descurajare. Ori-care ar fi preocupările particulare ale fiecăruia, un gând comun îi însufleștește: nădejdea triumfului.

Au citit comunicatele asupra războiului, au comentat și apoi încep convorbiri asupra examenului. Au muncit în cursul anului, o, dacă ar putea să obțină diploma ca înainte de a porni pe câmpul de luptă să-și aibă asigurată puțința intrării în școala, care le va face cariera!

Mobilizarea a luat pe mulți dintre candidații, cari aparțineau contingentelor 1916 și 1917; numărul celor amânați ca debili e așa de restrâns. Și aceștia rămași se simt întrucâtva umiliți, că n'au avut, sau n'au încă nici familia destul de înaltă, nici pieptul destul de dezvoltat; dar nădăjduesc că vor deveni mai forți după examen.

În fața lor sunt examinatorii. La oral, întrebările cele mai multe sunt în legătură cu războiul. Candidații răspund cu sobrietate, nu se avântă în declamații lirice, răspunsurile lor sunt corecte și academice.

Dar examinatorii nu-și pot ascunde privirile duioase, când se uită la candidații, îmbrăcați militărește. Printre candidații sunt unii cari vin depe frontul de luptă, s'au luptat acolo, s'au luptat cu însuflețire; pe aceștia examinatorii îi privesc cu respect și candidații se simt mândri, când ocolesc răspunsurile adresate direct lor asupra eroismului lor. Ei vor să-și afirme cunoștințele, munca intelectuală, firul gândului logic.

Și examinatorii nu iartă neștiința, pe cei nepregătiți îi amână.

În ceastă atmosferă se ia bacalaureatul, unii luându-l ca să se reîntoarcă pe frontul de luptă, iar alții ca să pornească acum.

FANTAZIE

*In parcul unde luna cu razele-i sărută
Albastrul lac pe care trec lebede ușor,
O muzică îngână un cânt suspinător
Ce-mi spune lin și tainic iubirea mea pierdută.*

*Oh, melodia aceasta duioasă de nespus
Cum știe să-mi trezească visările uitate,
Cum știe să-mi deștepte cu dulcea-i voluptate
Regretu-ascuns și tainic al vremii ce s'a dus.*

*Cântarea ei se nădă spre cer tot mai strălucită,
Cu fiecare notă vine gânduri noi mereu
In sufletu-mi ce-areuna se zbate tot mai greu
In noaptea care cade pe firea adormită.*

*Și-azi gândul meu se ntoarce o clipă înapoi,
Visez din nou poezia iubirii ce se trece
Ca florile de toamnă când suflă vântul rece,—
Visez din nou poezia ce am visat-o noi...*

*Și cât aș vrea acum să-mi vii ca odinioară,
Să mi-ngă flori în părul tău blond și să-ți șoptesc
Cântarea nesfârșită ce vecinic o rostesc,
Amanții când în taină uitarea-i n'apresoară.*

*Și-azi vrea să mă desmierde visările de ieri
Când zâmbetele tale în inima-mi pustie,
Îmi aprindeau într'una o patimă mai vie
Și-mi dau florul tainic de blânde mângâieri.*

*In parcul unde luna cu razele-i sărută
Albastrul lac pe care trec lebede ușor,
O muzică îngână un cânt suspinător
Ce-mi spune, cu durere, iubirea mea pierdută.*

Constantina A. I. Ghica

Cugetări și aforisme

de general AL. HIGTTU

In armată: Durata de serviciu este temelie instrucției. Spiritul de corp puterea morală. Disciplina puterea de a învinge.

Apărarea națională este scutul neamurilor, când este puternic întemeiată; Când nu este, atunci porțile înșurțcherii sunt deschise.

Suveranii slabi sunt păpușile femeilor, politicianilor și carmarile lor.

Birocrația este lenoșă, lăcomă și țărănească.

Pe drumul lung și bun, sosești mai repede decât pe drumul scurt și rău.

In pășunile acoteliile greșite, deschid drumul albilor negre.

Entuziasmul este un pai. El se aprinde și se stinge cu aceeași ușurință.

Cristianismul a scăpat lumea de barbarie. Ea se va reîntoarce prin desfrâu și corupție.

Patriotismul se clatină cum bate vântul.

Presa veșnic se găsește pe mezatului.

Cu cât progresul este mai mare, cu atât munca trebuie să fie mai intensă și mai încordată.

Jules Lemaitre

LILITH

In românește de DIM. C. ZAVALIDE

Iar dacă s'a născut Iisus în Bethleemul Iudei, în zilele regelui Irod, atâta Magii de la răsărit au venit la Ierusalim, zicând: Unde este noul născut rege al Iudeilor cu noi am văzut steaua lui la răsărit, și am venit să ne închinăm lui. Acestea auzind regele Irod, s'a turburat, și tot Ierusalimul cu dănsul.

Și adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului, a întrebat pre ei, unde este să se nască Christus, Iară ei zis-au lui: În Bethleemul Iudei; că așa s'a scris prin profeti.

Atunci Irod, chemând pe Magi într'ascuns, a cercetat cu deamănuntul de la dănsii despre timpul când s'a arătat steaua. Și trimițându-i la Bethleem a zis: Mergeți și cercetați cu deamănuntul despre prunc; și dacă veți afla, spuneți-mi, că și eu merg să mă închin lui. Iară ei ascultând pe rege s'a dus; și atâta steaua, pe care o văzuse la răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s'a oprit asupra locului unde era pruncul. Și luând știre prin vis ca să nu se întoarcă la Irod, prin altă cale, s'au dus în țara lor.

Atunci Irod văzând că s'a batjocorit de către Magi s'a mâniat foarte, și a trimis să se omoare toți pruncii, care erau în Bethleem și în hotarele lui de doi ani și mai jos, după timpul pe care l'a întrebat de la Magi. (Mathei II, 1-16.)

Prințesa Lilith, fiica regelui Irod, culcată pe un pat de purpură, sta pe gânduri, în timp ce negresa Nun îi flutura pe deasupra frunții cu evantaliul de pene, iar pisica sa favorită Astaroth, îi dormea la picioare.

Prințesa Lilith era de 15 ani. Ochii îi erau adânci ca apa unei cisterne și gura asemeni unei flori de ibiscus.

Prințesa Lilith se gândea la mama ei regina Mariana, moartă când Lilith era de tot micuță. Nu știa că tatăl său o tocisese din pricina geloziei; dar știa că păstra în fundul unei odăi ascunse trupul reginei îmbălsămat în miere și în aromate, și că o plângea încă.

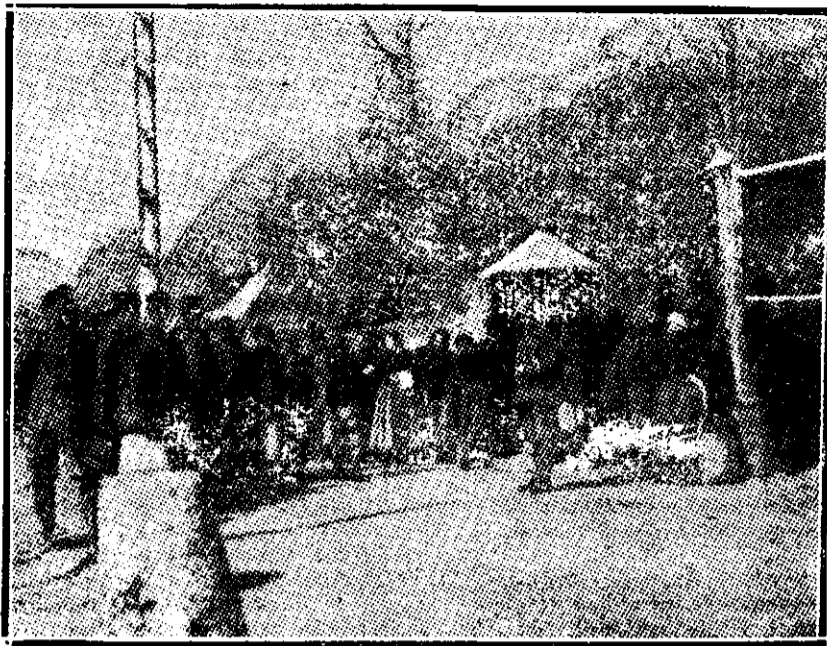
Se gândea la tatăl ei, regele Irod așa de întunecat și totdeauna bolnav. Câte odată se închidea în odaia lui și acolo îl auzea gemând. În singurătate vedea pe toți cei pe care îi omorise: pe cumnatul său Kostobar, pe femeia sa Mariana, pe fiii săi Aristofol și Alexandru, frații Lilithiei, pe mătușa sa Alexandra pe fiul ei Antipater, pe doctorul legii Baba-ben-Buta și pe mulți alții. Și cu cât Lilith nu știa nimic din toate acestea, cu atât tatăl ei îi insufla o frică nespūsă.

Se gândea la Messia așteptat de evrei și de care îi vorbea foarte adeseori doica sa Eglă, moartă acum. Și cu toate că Messia trebuia să fie rege în locul lui Irod, totuși ar fi deris să-l vadă: căci așteptarea nelămurită a acestor întâmplări dumnezeiești o făcea să nu bănușcă cum ar putea să se întâmple.

În sfârșit se gândea la micuțul Hozael, fiul surorii ei de lapte Zebuda care locuia în Bethleem.

Hozael era un copil micuț, abia de un an, râdea și începuse să vorbească. Lilith îl iubea mult. Și mai în toate zilele poruncind să înhamo asini la micuțul ei cărucior de cedru, se ducea cu negresa Nun să viziteze pe micuțul Hozael.

Lilith se gândea la toate acestea și că se simțea de singură pe

Pe vechia graniță, trupele italienești împart demăncarea populațiunii din localitățile ocupate

lume și cum s'ar fi plictisit dacă n'ar fi fost drăguțul de Hozael.

Lilith cobori în grădina palatului îmbălsămată de mireasma florilor de sycomori.

Aceia întâlni pe bătrânul Zabulon care fusese altădată căpitanul gărzilor regelui. Irod înlocuise garda lui evreiască prin soldați romani, dar având încredere în bătrânul Zabulon, îl însăcunase să supravegheze partea palatului pe care o locuia prințesa Lilith.

Bătrânul Zabulon schilod de câțiva ani, se încălzea la soare stând pe o bancă de piatră; vârsta îi încovoiasă așa de mult în căt barba îi atingeja genunchii.

— Ești orist, bătrân Zabulon?

— Auzi de la un centurion că regele ar fi dat poruncă să omoare mâine dimineață pe toți copiii din Bethleem mai mici de doi ani.

— Oh! zise Lilith, și pentru ce?

— Magii au vestit că Messia s'a născut. Dar nu știe să-l afle unde este, și magii nu s'au întors să-i spună dacă îl găsisse. Omorind pe toți copiii din Bethleem regele e încredințat că Messia nu-i va scăpa.

— Adevărat, zise Lilith; regele și-a închinuit bine.

Apoi, după un moment de gândire:

— Pot să-l văd și eu?

— Pe cine?

— Pe Messia.

— Pentru ca să-l vezi ar trebui să ști unde s'afle. Și dacă s'ar ști unde se află, regele n'ar mai avea nevoie să omoare pe toți copiii din Bethleem.

— Adevărat zise Lilith.

Apoi șopti, par'că i-ar fi fost frică de vorbele ei.

— Tata e cam nebun.

Se gândi o clipă și întreabă iarăși:

— Și micuțul Hozael?

— Micuțul Hozael, zise Zabulon va muri ca și ceilalți; căci soldații nu vor cruta nici o casă.

— Eu știu foarte bine că micuțul Hozael nu e Messia. Cum să fie Messia? E fiul surorii mele de lapte.

— Cere să-l erte tatăl. Mărire! Tată zise Zabulon.

Nu îndrăznesc, răspunse Lilith.

Apoi adăogă:

— Mă duc cu Nun să caut eu însumi pe micuțul Hozael și-l voi ascunde în odaia mea. Aclo va fi la adăpost, că regele nu vine în odaia mea nici odată.

Lilith porunci să înhamo asini la căruciorul de cedru, porni la Bethleem cu Nun și intrând la sora

ei re lapte, Zebuda îi zise:

— De multă vreme n'am mai văzut pe Hozael. Ași vrea să-l iau cu mine la palat și să-l țin o zi și o noapte. Copilul e destul de mărisor și n'are nevoie de îngrijirele tale. Ii voi da o rochiță de hyacinth și o salbă de perle. Și nu-i spuse nimic Zebudei din cele ce auze de la Zabulon, atât îi era frică de rege. Dar băgă de seamă că obrazul Zebudei strălucea de o bucurie neobișnuită.

— De ce ești așa de veselă?

Zebuda se gândi o clipă și zise:

— Sunt veselă, prințesa Lilith pentru că îmi iubești copilul.

— Dar bărbațul tău unde e?

Iarăși Zebuda se mai gândi o clipă și răspunse:

— E cu turmele pe munte.

Nun ascunse în valurile ei pe micuțul Hozael, și Lilith și buna negresă intrară în palat în clipa când scările se culca după înălțimile Ierusalimului.

Când Lilith ajunse în odaia ei, luă pe Hozael, pe genuchi; și copilul râdea jucându-se cu cereii ce atârnavă de urechile tinerei prințese.

Dar de odată Nun, care, în odaia vecină pregătea de mâncare pentru copil, alergă speriată șoptind:

— Regele! Vine Regele!..

Lilith abia avu timpul să ascundă pe Hozael în fundul unui coș și să-l acopere cu o grămadă de mățăsuri și lănuri strălucitoare. Regele Irod intră cu pași grei cu spatele încovoiat, ochii însângezați, pe fața-i pământie, sunând pe el sălbile și plăcile de aur; tremurându-i barba încrețită.

Zise lui Lilith:

— De unde vii?

Ea răspunse:

— Din Ierichon.

Și ridică asupra regelui ochii ei liniștiți.

— Oh! Cum îi seamănă, murmură Irod.

În aceeași clipă un suspin se auzi din coș.

— Nu înțelegi să taci? zise Lilith pisicii Astaroth care dormea pe covora.

Pe urmă zise regelui:

— Tată, îmi pare că ești necăjit. Vrei să-ți cânt un cântec? Și luându-și chitara cântă „Cântecul rozelor”, dulce și duios.

Regele murmură.

— Oh! ce glas!

Și ieși ca gonit de furtună, pentru că privirile și cântecul lui Lilith îi reaminteau glasul și ochii Marianei.

Putin după aceea Lilith cobori

în grădina și văzu pe bătrânul Zabulon care plângea.

— Pentru ce plângi bătrâne Zabulon? întreabă ea.

— Știi de ce. Plâng pentru că Regele vrea să omoare pe micuțul copil pe Messia.

— Dar, zise Lilith, dacă ar fi cu adevărat Messia, oamenii n'ar avea puțința să-l omoare.

— Dumnezeu o să vrea să-l scape, răspunse Zabulon.

Prințesa, dumneața care ești bună și miloasă, ar trebui să vestești pe tatăl și pe mama acestui copil.

— Dar unde să-l găsească?

— Intreabă oamenii din Bethleem.

— Dar oare trebuie să-l scap pe acela care va alunga nemul meu din palat pe acela prin care voi fi poate într'o zi o biată sclavă sau o cerșetoare pe străzi?

— Timpurile acestea sunt îndepărtate, zise Zabulon, și Messia nu e încă decât un copil și mai slab ca Hozael. Apoi Messia va avea destulă putere să fie Rege fără să facă rău nimănui. Și, dacă într'o zi vei avea o fecioară, Lilith, Messia când va fi mare poate o va lua în căsătorie...

— Dar adevărat e Messia? întreabă Lilith.

— Da, zise Zabulon, pentru că e născut în Bethleem în timpul prevestit de profeti, și magii au văzut steaua.

— Trebuie să fie frumos cu toate că e mic, nu-i așa Zabulon?

— S'ris este că va fi cel mai frumos dintre copiii oamenilor.

— Mă voi duce să-l văd, zise Lilith.

Când se înnoptă, Lilith se învălui în văduri ei, negre, brațarele și podoabele de aur ale brațelor și parului sălbile de pe căt și pietrele nestimate cu care era acoperită străluceau prin desimea vălurilor ca stelele pe cer; astfel Lilith semăna cu noaptea a cărei nume îl purta, căci „Lilith” în limba evreiască înseamnă noapte.

Eși din palat pe ascuns cu negresa, Nun, și se gândea pe drum:

— N'ași vrea ca Messia să ia coroana tatălui meu; căci mi-ar fi foarte greu să nu mai am covoare frumoase, rochii frumoase, podoabe și parfumuri și să nu mai locuiesc într'un palat frumos. Și iarăși nu vreau ca să piară acest nou născut. Voi spune lui tata că am descoperit locul unde e și ca răsplată acestui fapt îl voi ruga să dăruiască viața acestui copil și să-l ție în palatul nostru. Astfel nu va putea să ne facă nici un rău; ba încă mai mult prin puterea lui va mări puterea noastră.

Lilith găsi pe Zebuda rugându-se cu bărbatul ei Methuel. Amândoi păreau nespūs de veseli.

Lilith se gândi să întrebuințeze o șiretenie.

— Hozael e foarte bine și mâine vi-l aduc. Dar pentru că știți unde e Messia, duceți-mă la el. Am venit ca să-l preamăresc.

Methuel era un om prea simplu și puțin pornit să creadă răul. Răspunse:

— Vă voi duce, prințesa Lilith.

Când ajunseră la locul unde era copilul, Lilith rămase foarte mirată; că se aștepta să vadă lucruri neobișnuite și mărețe, dar nu văzu de cât o peșteră săpată în stânci, și sub acest adăpost, un măgar, un bou, un om ce avea înfățișarea de lucrător o femeie din popor, foarte frumoasă, dar palidă și slabă, sărăcioș îmbrăcată, și în iesle, pe pac, un copilăș ca oricare.

Apropiindu-se mai mult, putu să-l privească în ochi, și în acei ochișori văzu o privire ce nu semăna cu a unui copil, o blândete nespūsă și mai mult de cât ome-nească; și atunci băgă de seamă că staulul nu era luminat de căt

IMNURI

de lumina ce parcă izvora din el.
Lilith zise tinerei mame:
— Cum te numești?
— Miryam.
— Dar pe copilăș?
— Iisus.
— Parte foarte cuminte.
— Plânge uneori dar nu țipă
nici odată.

— Imi dai voce să-l sărut?
— Da, răspuse Miryam.
Lilith se aplecă și sărută copilul pe frunte; Miryam se întinse la chip din pricină că prințesa ingenuchiase.

— Așa dar, zise Lilith, copilul acesta e Messia?
— Adevăr ați grăit.
— Și va fi regele evreilor?
— Pentru aceasta l-a trimis Dumnezeu.

— Dar atunci va purta războaie, va omorî mulți oameni, și va deționa pe regele Irod sau pe urmașul său

— Nu, zise Miryam, căci împărăția lui nu-i pe pământ. Nu va avea nici paznic nici soldați; nu va avea nici palate nici comori, nu va pune dări și va trăi ca cel mai sărac dintre pescarii de pe lacul Genesareth. Va fi slujitorul umiliților și al celor mici. Va lecui bolnavi și va mângâia pe cei olijduiți. Va propovădui adevărul și dreptatea, și va domni asupra sufletelor iar nu asupra trupurilor. Va pătimi pentru noi ca să ne învețe prețul suferinței. Va fi regele durerei, al milei și al ertărei. Va fi Regele iubirei, căci va iubi oamenii; și, aceleora care vor suferi, din această pricină, le va arăta calea prin care vor găsi liniștea și mulțumirea. Va avea nespusă milă pentru toți acei cari, chiar vinovați, vor fi păstrați în sufletul lor darul dragostei și pentru ceilalți oameni nu numai pentru ei. Și fără îndoială va avea scaun domnesc...

— Ei vezi? zise Lilith.
— ...Dar, urmă Miryam, acest scaun domnesc va fi o cruce. Va muri pe cruce pentru ca să ispășească greselile omenești mai înainte de a-l chema Dumnezeu, tatăl său, în împărăția lui.

Lilith ascultă mirată. Inceț înțoașe capul spre iesle; văzu că copilul o privește, și sub mângâierea ochilor lui adânci, învinsă, căzu în genunchi, murmurând:
— Nici odată nu mi s'a spus aceasta.

Negresa Nun de multă vreme stătea ingenuchiata și plângea.
— Știu, zise Lilith sculându-se, că regele Irod caută copilul ca să-l omoare. Luați asinul care e aici (il voiu plăti eu stăpânului) și fugiți!...

Pe drumuri ascunse prin văi și pe coline, Iisus cu mama lui Iosif, Lilith, negresa și măgarul ajunseră în câmpie.

— Aici, zise prințesa, trebuie să vă părăsesc. Sunt prințesa Lilith fiica regelui Irod. Să vă aduceți aminte de mine!

Și, în timp ce Miryam urcă pe asinul pe care îl ducea Iosif, ținând pe Iisus în brațe, se îndepărta pe drumul din dreapta, Lilith urmări cu ochii, în noaptea, aureola care înconjură fruntea Dumnezescu a micului copilăș.

Dar, chiar în clipa când, îndărătul unei păduri de sicomori, lumina misterioasă dispărea în depărtări, pe drumul din stânga se jvi cu zgomote de cai, freacă de săbii și sclipiri de coifuri, oastea lui Irod ce mergea spre Betleem.

*Eu știu, copilă, o poveste
Atât de simplă și senină
Se începe cu: „A fost... și este!”
Dar nu pot ști cum se termină.*

*O știu de mult, de-un veac îmi
Să-i cânte imnuri de slăvire,
Și-o port cu drag ascunsă în mine,
Mămbătă dulcea înfloare
A gândului că-i pentru tine.*

*Ți-oi povesti-o în fapt de seară,
In parcul plin cu tei în floare,
Pe-o bancă ascunsă, solitară,
Când zgomotul vieții moare.*

*Și'n sfânta pace-a inserării
Simți-o-vei în toate cele:
In calda rugă-a închinării,
Și'n tremurarea vorbei mele.*

*Nu-ți obose în van gândirea
Povestea mea să-ți-o deslege,
O bănuiești, dar talmăcirea,
Doar mîntea mea o înțelege.*

*Sunt mulți ce poate — arovesti-o
Citind-o parcă după — o filă,
Povestea mea, tu nu vei ști-o
Din graiul altora copilă.*

*Ascultă dar încrezătoare
Curata mea mărturisire,
E cea mai sfântă închinare:
Credința mea și-a mea iubire.*

*Un imn slăvit mai mult ca toate,
Un trecător ț-l cântă fie,
Ascultă-l azi, căci mâine poate
Ce-a fost și... n-o să mai fie*

*A fost și este o fecioară,
Cu trup și mersul de regină,
Ce poartă în sine o comoară
De frumusețe și lumină.*

*Un biet drumet pe-a vieții cale,
Supus căzându-i la picioare,
Se închină frumuseții sale,
C-o dulce, mută adorare!*

*Topește'n șoapta lui sfioasă
Potop de dragoste păgână,
Surăde blând mărimoasă
Stăpâna lui, copilă-zână!*

*Dar când cu mersu-i de regină,
Prin fața-i trece visătoare,
Sărută urma de lumină
Parfumul ei subtil de floare!*

*Făptura ei, îi luminează
Cărarea vieții spre mai bine,
Gândind la ea umil visează
Viurea zilelor senine.*

*Ca un copil, ar vrea să plângă,
Să-i cânte imnuri de slăvire,
Și ca în vis, la piept să-și strângă
Comoara lui de fericire!*

*Sunt sclavul tău, tu fă din mine
„Ce poți, ce vrei, ce-ți trebuiește,
„Căci totdeauna, pentru tine,
„Umila-mi viață se jertfește.*

*„Te voi urma cu jurământul,
„Că la un semn făcut cu mâna:
„Lipi-voi fruntea cu pământul
„Și nu voi mai urma stăpâna...*

*— Când obosită'n fapt de seară,
„Lăsa-vei somnul să te fure,
„Să te adoarmă blând, fecioară,
„Ruga-oi cerul să se îndure.*

*„Din larg înseninata zare,
„Să lase asupra-ne o aripă,
„Ca lângă tine, la picioare,
„S'adorm și eu, s'adorm o clipă...*

*Un sol, trimis din zarea albastră
„In lumea visurilor mele,
„Incununând iubirea noastră
„Cu flori de mărgăritărele,*

*„Va lăuda în grai de strune
„Căpita dulce și divină,
„Când visul și-va să mpreune:
„Un sclav umil, cu o regină!”*

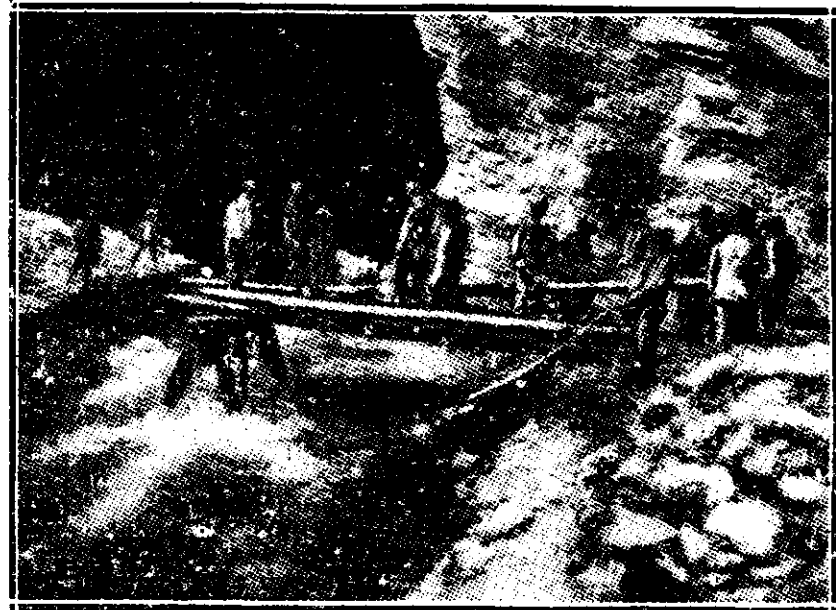
*Povestea ce ți-am povestit-o,
Aci, în mijlocul naturii,
E dorul inimii iubito,
Mărturisit prin șoapta gurii.*

*In sfânta-ne singurătate,
Părintelui ce ne unește,
Cu gând și suflete curate
Să ne rugăm umili. Privește:*

*S'apriind pe cer lumini de stele
Și zările senin albastre,
Sunt împreună printre ele
Și stelele vieții noastre....*

*Coboară blând, în toată firea,
Cuvântul bine-cuvântării,
Pectluindu-ne iubirea,
In templul sfânt al inserării!*

Stelian Vasilescu

Trupele italienești așează un pod peste un torent

PALBERE DE IDEI

Revelion. — Parastasul unui an din viață.

Critic. — Un văcsuitor: Ingrește și lustruește.

Generalisim. — Directorul de scenă al teatrului războiului

Amicul casei. — Acela care dă tonul în duetul căsniciei.

Amor-propriu. — O oglindă care se aburește la cea mai mică suflare.

Emigrant. — „Ubi bene, ibi patria!”

Sofronie Ivanovici

Prețul unei palme

(După Courteline)

de L. REBREANU

Președintele, (către La Brige care-și face depozitia:
— Da, însăși, ai mâncat o palmă. Unde?

La Brige. — Peste obraz.
Președintele, (strângând din umeri). — Vezi de pricepe ce-ți spune omul. Te întreb în ce loc, nu pe unde.

La Brige. — Ah! scuzați!... La cafeneaua Transval. Era Marți seara. D. Bout, cu care făcusem cunoștință înainte cu câte-va zile dându-i chibrituri, mă pofti să facem un picnet. Am primit, am luat loc...

Președintele. — Scutește-ne de amănuntele acestea, tribunalul are și alte lucruri, nu numai să asculte nerozii.

La Brige. — Adevărat. Incepurăm, va să zică, să jucăm picnet și câștigai de șase ori la rând. Și fiindcă la începutul partidei a șaptea am anunțat un nouăzeci, d. Bout îmi zice rece: „Ai un noroc porcesc; or eu n'am putut suferi niciodată porcăriile, ale ori cui ar fi. Na”. Și cu asta bruta îmi dădu o palmă...

Avocatul d-lui Bout. — Martorul a întrebuintat un termen pe care nu-l pot lăsa să treacă; a zis „bruta”. (Cu desgușt). Nu știu în ce mediu a crescut d. La Brige și prefer să nu știu. Dar clientul meu a fost insultat în public; dacă nu obține pe loc retractarea la care are drept, depun, în numele d-sale, contra d-lui La Brige, o plângere reconvențională și cer 500 franci daune și interese.

La Brige, speriat. — 500 franci!... Retractivez „bruta”. Acest domn galant mi-a dat o palmă care trebuie să se fi auzit dela o poștă.

Președintele. — Și asta-i tot?

La Brige. — Apoi da, asta-i tot.

Președintele (cu jumătate gură). — Nu e grav de loc... Domnule procuror?

Procurorul. — Mă refer la înțelepciunea tribunalului.

Președintele. — Maistre, aveți cuvântul.

Avocatul d-lui Bout se ridică. Dovedește de două ori două e patru că clientul său e omul cel mai blând și cel mai inofensiv din lume, că nu numai n'a dat palma în chestie dar că, dimpotrivă, el este cel ce a mâncat-o. In schimb dă la iveală asupra lui La Brige niște informații jalnice. La Brige își petrece vremea la cafenea, joacă necetă carti, și, lucru ciudat, câștigă totdeauna!!! Oratorul, de altfel, crede a-și aminti că în 1877 La Brige a fost trecut prin fața curții cu juri pentru deturnare de minore. Indignare în auditoriu, murmure împotriva lui La Brige; La Brige, uluit, se scoală și strigă: „Asta-i infamie!”

Președintele. — Tăcere. Dacă mai intrerupi pledoaria pun să te dea afară.

Avocatul sfârșește. Cere, pur și simplu, achitarea d-lui Bout, care este condamnat la 16 franci amendă.

La Brige. — Cât?

Președintele. — 16 franci.

La Brige. — 16 franci! 16 franci!... Poftim, un terchea-berchea mă lovește fără nici o pricină, mă necinstește în fața lumii întregi... și-l costă 16 franci!

Președintele. — Ești așa de bun să taci, nu?

La Brige, (încălzindu-se). — In Anglia...

Președintele. — Anglia n'are nici un amestec în chestie; isprăvește, e lucru judecat.

La Brige, (mai infocat). — Frumoasă judecată.

Președintele. — Poftim?

La Brige, (printre dinti). — Oa-

menii ăstia-s nătării! Da, nătării, asta-i părerea mea.

Își ia pălăria și vrea să plece.

Președintele. — Gardieni! puneți mâna pe omul acesta.

La Brige e luat de guler și dus la banca acuzaților.

Președintele. — Îți menții cuvintele?

La Brige. — Da, desigur! Cum o înjurătură, după calapodul de aici, nu poate să coste mai mult de 2 franci 75, aș fi prost să mă ploconesc. Prefer să rămân păgubaș de cinci bănuțe și jumătate.

Procurorul. (cu o blândete zămbitoare). — Cer aplicarea pedepsei.

Președintele. — Perfect.

Consultă pe ceilalți doi judecători, apoi pronunță:

Tribunalul, deliberând conform legii.

Având în vedere că, în ziua de astăzi, La Brige a calificat de „nătării” pe magistrații ce prezidau o ședință publică, la camera corecțională No. 12 de pe lângă tribunalul de prima instanță din Paris;

Având în vedere că acest cuvânt rostit cu știință, cu glas tare și bine auzit, apoi menținut, constituie un atentat grav la caracterul și demnitatea acelor persoane;

Că constituie delictul, prevăzut și pedepsit prin lege, de ultragiul contra magistraților în exercițiul funcțiunii lor;

Pentru acest motiv:

Aplicând articolul 22 al Codului penal care sună: „În cazul când magistrații ar fi ultragiați în exercițiul funcțiunii lor prin viu grai, cel ce i-a ultragiat va fi pedepsit cu închisoare dela o lună la doi ani. Dacă ultragiul a avut loc în ședință, închisoarea va fi dela doi ani la cinci ani”;

Cu voce tare:

Condamnă pe La Brige la doi ani închisoare.

La Brige. (turtit). — Dacă bănuiam că o palmă e atât de scumpă când o primești și atât de ieftină când o dai, știam eu ce-i de făcut!

O coloană de prizonieri austriaci luată de italieni într'una din luptele din urmă.

SONET

*Stătos, moșneagul indrugă o poveste
Cu feți frumoși și zâne fermecate.
Și părul alb în plete aruncate
Pe umeri largi, îți dă par'că de veste*

*Tăcut s'ascuți, cu brațe 'ncruciate
Tot ce-au visat strămoșii!... C'al lor este
Unicul dar, scăpat de la tempeste
S'atât puhoiu de armii ferecate!...*

*Din visul lor și-au tăurit oțelul
La tevi de tun! Și astăzi, când văd țelul
Că ni l'au dat în șceptrul unui Rege,*

*Azi cat s'ascult cu drag ca dintr'o liră
Povestea ta, moșneag, că 'n ea respiră
Un neam întreg de-o gintă și de-o lege!...*

Bazargic.

D. I. Bontes

Felinarul

de I. C. VISSARION

Ce față mândră s'a făcut Lenuța! Și ce nebună: sare stufurile, șanțurile șoselei ca o căprioară! Părul galben l-a lăsat pe spate, ne înpletit la tâmple, iar vântul i-l asvârle peste arcul destins al sprâncenilor, peste focul ochilor, peste obrajii înroșiți de fugă și de sărituri.

— O, de-ar veni mai aproape! pândeste Nicu, lician tânăr de 17 ani.

Ce ochi mândri are Lenuța! În ei arde soarele; în razele lor se nasc spernțele și'n capul ei firele gândurilor unei dragosti nepotolite. Inima îi svâcnește cu putere, peptul îi saltă, răsuflările îi sunt repezi și arzătoare ca vântul pustiiilor nisipoase și'nvinse de soare și ea fuge, sare, cu capul dat când pe spate, când încordat spre piept, ca al unui cal de rasă și nu ostenește de loc. În pieptul ei parcă se muncește vulcanul, parcă mocește o forță neasemănat de mare, ce nu mai știe pe unde să iasă, cum să se arate, cum să sboare nebună în spațiu.

— Ce față mândră s'a făcut Lenuța!... vorbește singur Nicu. Cum sare, cum aleargă, cum i s'a aprins obrajii și-i flutură părul! Și el o privește, o privește și nu se mai satură de privit.

Ea, în jocurile ei cu frățiorii mai mici s'a apropiat de fereastra lui Nicu.

— Lenuța!

Ea se oprește și se uită. El își scoase șapca și-i spune:

— Bună ziua!

— Bună ziua Nicule!

El zămbește, dar Lenuța întoarce capul și pleacă în altă parte. Nicu se ntristează, dar apoi își pune șapca iar pe cap și ese afară. Apoi se duce după ea și începe vorba:

— Ai trecut clasa?

— Dar tu?

— Am rămas corijent la latină.

— Nu e nimic, faci nebunii mai puțin, și treci la Septembrie... Eu am trecut.

— Îmi are bine...

Lenuța iar se joacă: s'o prinză copiii, dacă sunt vrednici. Copiii aleargă, cad, se scoală și râd de fac un chiloman ca la școală.

— Tu nu te joci Nicule?

— Eu?... Mă joc, dar cum?

— Asta e!... Parcă jocurile trebuiesc învățate după cărți!... Uite sări, alergi, asvârli mingea, asta e! Dar nu, tu ești băeat serios!

— Păi și sunt.

— Te cred!

Și ea își vede iar de joacă cu copiii. Nicu se ține și el la pas după ea, unde se duce cu cârdul de frățiori.

— Ce mai citești tu Lenuța?

— Moș Goriot, sunt pe la jumătate... dar tu?

— Povestea tristă...

— Am citit-o de mult...

— Lenuța, ai citit tu pe Verther?

— Nu!... Mi-a spus cineva că deviu romantică de l'asi citi... L'aveam, dar l-am dat unei prietene.

— Rău ai făcut. Verther e o scriere cum nu s'a mai scris alta. Ți-l dau eu, citește-l...

— Nu vreau, mă; vorbește de

dragoste și eu... însfârșit, trebuie să mă opresc în pragul ei...

— Dragostea Lenuța? Tu nu simți adică dragostea? făcu Nicu mirat.

— Tocmai că o văd perico-loasă...

— Dragostea Lenuța e focul ce l'a făcut Dumnezeu să ardă în peptul nostru... Peptul e o sobă și dragostea un foc, iar sufletul nostru un metal cereș, ce se ucide acolo, să poată Dumnezeu să-l lucreze pe nicovală pământului cu ciocanul durerilor.

— Bravo Nicule! Te-ai făcut fierar cereș! Ori sufletul tău o să fie făcut potcoave pentru caii ingerilor? răsă Lenuța.

— Dar e așa Lenuța!... Tu nu simți... Uite, te arde așa aici — și el își arată peptul — răsuflă foc... Oftezi, și vrei să fii tu cel mai mândru, cel mai cu minte, cel mai puternic, ca să plăci... ei!... Ei cine știe cine-i place!

— Asta așa e Nicule. De pildă, știi tu, cine-mi place mie?

— Cine?

— Tu!

— Eu Lenuța!?

— Tu Nicule!

Nicu îngâlbenește și se sprijine de-o salcie din marginea șoselei. Inima îi bate să se spargă. Lenuța îl vede, se oprește din zămbete și se duce la el.

— Ce ai Nicule?... Ți-e rău?

— Lenuța!... Știi tu ce-ai făcut? răsuse Nicu încet și tremurând.

— Ce-am făcut Nicule?

— M'ai făcut fericit!... căci și eu te iubesc Lenuța; te iubesc de mult, din clasele primare, de când te-am văzut întâi... Și el,

căută să-i prindă mâna; dar ea se depărtă serioasă.

— Știi tu cât de dragă mi-ești! Inima simte că umblă să se spargă!...

— Ești nebun Nicule?... Eu glumiți!... Cum să-mi fii drag tu un minor!

— Minor Lenuța!

— Nicule!... Tu nu 'nțelegi prostia ta?... Tu trebuie să rupi 16 ori 20 de perechi de pantaloni încă de aici înainte numai pe bănci...

Să-ți crească mustățile mari; să ajungi om serios, cu titluri la mână și moftori în cap... Atunci, într'un bal, la o serată, într'o întâlnire undeva, îți asvârli și tu inima la picioarele unei fete de vârsta mea d'acum... 17 ani!... Fata romantică, visătoare, cu capul plin de romanele citite pe sub băncile pensionului, se uită pe furis la mustățile tale; s'a informat de titlurile tale și... căreii dragostei se prind și d'aci înainte, de ești om sincer, de iubești într'adevăr, iar ea, de e serioasă, de te iubește, ajungeți la desnodământ: căsătoria. De ești un hahaleră, mort după orice fustă, iar ea o toantă, leșinată după orice pantalon, amorul gata, prostia gata și aventura terminată cu foc bengal ori deloc... Dar acuși Nicule, acuși, când ești de 17 ani?! Nu ți-e rușine?...

Nicu se înroși și se ridică drept de lângă salcie.

— Rușine?!

— Rușine, Nicule!... Ești minor! Trebuie să 'nveți carte, nu să-ți pierzi latina, germana și algebra pe urmele unei fete de 17 ani!

— Asta învățați voi la pension?

— Da Nicule, profesoarele de astea ne spun... Nu învățăm să fim numai pretențioase, luxoase, cochete, ci mai învățăm să cunoaștem lumea, dragostele voastre de liceiani, dragosti nesincere, ori chiar sincere, dar care se pierd, se distrug în fața intereselor de învățatură, a anilor de studii ce vă trebuie ca să ajungeți să însemnați ceva!... Ei bine, să zic, că eu te iubesc. Că obrajii tăi cruzi ca florile imbobocite și pline de rouă, îmi plac; că ochii tăi semeni ca cerul, mă adoarme; că vorbele tale isvorâte dintr'un gând sincer și o inimă tânără, mă fermecă, dar spune-mi ar fi bine să ne dăm vânt inimelor?... Tu, de-ai avea o soră ca mine și un prieten ca tine, de vârsta ta, ce ai povățui-o să facă?... Să-l iubească?... Nu ai vedea tu, că prin asta ai da prilejul ca prietenul tău, liceanul, să înscrie prima lui aventură de dragoste?... Că ea, ea, ar rămâne o nenorocită, iar el s'ar cultiva înainte, ar vedea de alte aventuri și când ar ajunge cu titluri, ar căuta tocmai atunci pe aceia cu care să-și lege viața?... Tu, pentru ce ți-ai nenoroci sora, spunându-i: iubește pe acest minor, că e sincer acum, că te iubește cu foc, că tu ești lumea tuturor gândurilor lui?... Atunci Nicule, prietenul meu, de ce declari dragoste unei fete serioase, ce așteaptă declarații dela cei ce pot fi serioși?...

— Lenuța, Lenuța!...

— Da, Nicule, așa e viața de azi, plină de flori și de amărăciuni! Voi, nu puteți fi stăpâni pe voi, geaba sfortările astea, geaba!... O da!... știi tu că eu iubesc, știi tu? Dar nu pe tine... Un copil și el, dar care tot nu înseamnă încă cineva... A terminat liceul și cred în iubirea lui, dar nu se poate... Am rupt cu el totul, căci nu se poate... Tot astfel, te sfătuiesc și pe tine, rupe totul... Pleacă!...

— Da, înțeleg Lenuța, de ce mi-ai vorbit așa... Inima ta nu putea să nu fie prinsă... Îți doresc ție mai multă minte de cât mie!

— Da Nicule, da; mai multă ne trebuie nouă, tocmai ca să ne apărăm de voi...

Nicu scoase șapca, o salută tă-

când și plecă. Trecu o săptămână în care el o salută rece. Ea îi răspundea la salut și și vedea nainte de treabă.

Intr'o seară Nicu și alți trei camarazi se plimbau pe șosea. Lenuța, cu alte patru camarade se plimbau ceva mai înainte. În dreptul unei cărucii un felin afumat se întuneca și de fumul lămpii și de sborul fluturilor de noapte.

Nicu văzu ceva albind jos. Se aplecă și luă un plic cu o scrisoare în el. Fără să fie observat de ceilalți o vâri pe lângă manșetă; apoi se duse la felinar. Recunoscu scrisul Lenuței și inima începu să-i bată. Intr'o clipă își închipui că ea și-a luat seama și acum îi spune că-l iubește.

El citi:

Vasile...

Nu se poate, nu se poate să mai continuăm schimbul nostru de scrisori. Trebuie să te consideri băcut serios. Trebuie să evităm a ne întâlni singuri. Nu mai îți scri. Asta e ultimul răspuns. Nu iubesc pe nimeni altul; fi-o jur pe orice. Fii sincer și ține la castitatea mea ca la a unei sore. Te rog, te rog, te rog!. Când vei fi de'nșurt, da, vino, și mă vei găsi tot nebulat ca ta:

Lenuța

O duduială îi făcu să se uite speriat și să ascundă scrisoarea. Era Lenuța ce venea găfâind.

— Nicule!

— Lenuța?!

— Am pierdut o scrisoare și tu mi-ai găsit-o!

— N'am găsit nimic.

— Nicule!... Ai găsit-o!... Ai fost în urma mea... Am pierdut-o din bluză... Te-am văzut citind ceva, tocmai când o căutam pe drum pe unde mersesem...

— Citeam o scrisoare d'ale mele...

— Nicule, nu fii copil!...

— Sunt minor Lenuța!

— Minor da, dar nu copil!...

Dă-mi-o...

— N'am găsit-o crede-mă!...

— Nicule, minți; Nicule!... Și ea se agăță de el. El se făcu că vrea să scape, dar atingerile mâinilor ei îl moleșeau, îl fermecau, îl făceau să-i bată inima iar cu foc, iar cu șgomot...

— Dă-mi Nicule scrisoarea... Nu e cavaleresc, nu e nobil, nu e omenesc să citești scrisori ce nu-ți aparțin, ne cum să le dozești!...

În vremea asta felinarul pâlpâi și se stinse: un fluture intrase pe gâtul sticlei. Și rămaseră pe întuneric.

— Nicule, fii cavalier, Nicule fii nobil!... Nicule fii om!...

Dar el se înmuie, o înlăntui cu brațele, o strânse și începu s'o sărute nebun.

— Nicule, ce faci?! Nicule ești nebun!... Aoleo Nicule, ești tâmpit!... Aoleo Nicule!... Lasă-mă prostule!... Aoleo!...

Dar Nicu cu șapca căzută din cap, infierbântat, primind loviturile ei de pumni în față șoptea:

— Na-o!... Na-o!... Și taci!... Nu fă gură!... Nu!... Na-o! Lenuța!... Inima!... Sufletul!... Omoară-mă!...

Ea îi smulse scrisoarea din mână și o rupse la fugă zicând: Doamne!... Nicu a nebunit, săracu!...

Nicu rămase lângă felinar, se uită după ea, dibui șapca pe jos, o găsi și iar se uită la felinar.

— O sfânt felinar!... Intunericul tău!... fluturii tăi... fumul tău!... Să trăești domnule primar, că ai lăsat felinarele să se stingă!...

Și el sărută stălpul felinarului, ce acum rămase pe întuneric, abia se mai zărea.

Nicu plecă satisfăcut înodând în gând primele versuri făcute în viață:

Felinar fără lumină,
Sfânt ai fost și sfânt să fii,
Că sub noaptea ta divină,
Sărutai ne Leana întâi!...

Jurământul

Episod istoric, de P. Genisty

Era în anul 1793 când armata republicană asedia orașul flămand Menin, care era apărat de trupele hanoverane, la care se asociă și o armată de emigranți.

Orașul nu era în stare ca să mai reziste. Condițiunile pe cari le puneau republicanii pentru capitulare erau onorifice, numai emigranții trebuiau să fie estrădați ca trădători de patrie.

În noaptea care precedea capitularea, armata de emigranți în număr de 700 cari-și știau soarta se hotărî să lupte cu disperare contra armatei franceze. Mai bine să cadă în luptă decât să aștepte în închisoare călăul.

Pe când discutau planul doi tineri amici intimi de Nolis și de Verenches se jurară că dacă unul din ei va fi rănit și în primejdie de a cădea în mâinile dușmanului, cellalt să-l scape de închisoare printr'un glonte.

Cu curajul disperărei sparseră emigranții șanțurile dușmane când deodată se văzură în fața unui șanț bine apărat. Se încinse o luptă crâncenă. De Verenches căzu lovit de un glonte în șoldul drept. În zadar încercă să se ridice.

— Iubite amici, zise el către de Nolis, țineți făgăduiala.

De Nolis, se cutremură. „Încă nu, zise el. Poate că vei fi salvat. El luă pe camarad pe umăr și-l duse câți-va pași în ploaia de gloante. Dar rănitul pierdea și roaie de sânge încât abia mai da semne de viață.

— Sunt pierdut, zise muribundul. Te rog în numele amicitiei noastre. Nu mai am putere să ții o armă, trebuie să mă omori.

— Nu pot, murmură de Nolis, n'am curaj.

— Trebuie să-l ai, tu ai jurat, sau voești mai bine să fii chinuit de Jacobini. Te rog, omoară-mă.

De Nolis se cutremură. În adevăr el jurase. Cu mâna tremurândă scoase pistolul dela brâu și ținti asupra frunții amicului său, care căzu pe spate. Oh! Șgomotul acestei împușcături păru pentru el că amintește subit larma bătației. Fără să se mai uite înapoi. De Nolis pe jumătate nebun de disperare, alergă după camarazii săi, ca să răzbune pe amicul său. El reuși să străbată prin rândurile dușmanului și să scape cu restul trupeii...

Soarta îi fu favorabilă, pe când ceilalți emigranți au plătit greu orbirea că au ridicat arma contra patriei.

După multe aventuri de Nolis își găsi o patrie în principatul Waldeck.

Suverana micului stat german l'a atras la curtea ei l'a făcut șambelan. Faptul de a-și creia în tim-

puri agitate o existență fără griji. îl făcu să uite funcțiunea pe care o avea.

Principesa, o femeie bună, încheia bucuros căsătorii și avea planul să-i dea o soție. Alegerea nu fu rea, era cea mai frumoasă dintre damele ei de onoare. De Nolis începu cu încetul s'o iubească. El ar fi fost mulțumit cu soarta sa, dacă nu l'ar fi urmărit groaznică amintire a soartei amicului său, pe care a trebuit să-l omoare cu propria mână. Și această amintire nu-l părăsi.

Intr'o după amiază De Nolis aranja ceremonialul unei primiri, când i se anunță un bărbat sărăcăcios îmbrăcat, care dorea să-i vorbească. El îl lăsa să intre.

— Trebuie să-ți spun că nu sunt frumos, zise vizitatorul. El își luă pălăria care era trasă pe ochi. Șambelanul se retrase cu groază.

Bărbatul era într'adevăr un monstru. O rană grozavă îi scoase un ochi în locul nasului avea numai o gaură, înconjurată de o rană sângeroasă, iar o contractare a mușchilor îi făcea gura strâmbă.

— Tu nu mă recunoști, zise el, într'adevăr că m'am schimbat.

— Verenches sau spiritul tău strigă Nolis cu groază, după ce-l privi mai de aproape.

— Da, eu sunt.

Prima mișcare învinse desgustul lui Nolis și el se aruncă în brațele camaradului său. El era plin de bucurie că n'a ucis pe amicul său, și că scăpase de muștrările conștiinței. El ceru amănunte.

— Te-am rugat, zise Verenches, să-mi dai moartea, pentru că să nu cad în mâinile republicanilor, și tocmai ei au fost aceia cari m'au salvat. Ce e drept că am suferit chinuri grozave după împușcătura ta. O soră de caritate avu milă de mine și m'a transportat la spital. Un chirurg francez mă căuta ca pe un soldat francez. Cea dintâi rană, n'a fost gravă, dar a ta!

De atunci te caut peste tot locul. A fost greu, ca să te găsești. Fie vorba între noi; dragă, tu ai fost grozav de neîndemânatec. Ai știut numai să mă desfigurezi și eu pot să te fac răspunzător pentru viața care mi-a rămas.

— Sărmanul meu amic, zise Nolis, cuprins de o milă profundă, doar nu te îndoiești, că voi ține cu credință la tine.

— Contează mult e ajutorul tău. Tie am să-ți mulțumesc această față care inspiră groază.

Nolis îi făgădui că-i va ușura nenorocirea. El îl lăsa pe Verenches să locuiască la dânsul.

— Pentru ce ai tras greși? zicea Verenches cu amărăciune.

Nolis era sguduit de această împușcare. Verenches cerea multă considerațiune. Nu era mulțumit că are locuință, mâncare și băutură, el voia să se distreze și însoțea pe amicul său în tot locul, stărnind spaimă și desgust.

— Iubitul meu amic m'a desfigurat astfel, zicea mereu Verenches, care voia să ia parte la toate serbările și recepțiunile. Principesa însă, care era îngrozită de aceasta, îi interzise intrarea în castel. Nolis protestă și din cauza aceasta căzu în disgrația suveranei. Domnișoara de onoare cu care era să se căsătorească, se certă cu el din cauză că-l vedea mereu însoțit de această umbră sinistră. Din cauza aceasta căsătoria nu se mai făcu.

— Este mai bine așa, zise Verenches, căci dacă te vei însura de sigur că nu vei mai avea timp și pentru mine.

Nolis pe care-l părăsira totuși rămase credincios misiunii de amic gata de sacrificiu. Dar grozavul său camarad devenea din zi în zi mai tiran. Deși averea amicului său era mică, el pretindea o locuință elegantă și un trai bun.

— Mâncarea este acum pentru mine singura distracție, se bocea el. Emigrantul scăpăta din ce în ce mai mult și privea cu neliniște în viitor. Dar Verenches în egoismul său nu vedea aceasta, era cuprins de noi capriții. Răbdarea lui Nolis scăzu din ce în ce mai mult și el se gândea cu tristețe la sfârșitul ironic al unui jurământ frumos, pe care soarta îl prefăcuse în ridicol.

Și el ofta: Ah, da, Dumnezeu știe n'ar fi trebuit să greșesc!

Cornel Scartu

Viața artistică și literară

„Minola” este noua creațiune artistică-literară a M. S. Reginei Maria, și a apărut în numărul ultim din *Revue de deux mondes*. Marea revistă pariziană consacră astfel valoare literară a Suveranei noastre care aduce țării noastre o nouă mândrie pe arena intelectualității omenești. După „*Crinul Vieții*”, „*Visătorul de vise*”, „*Il-derim*” vine „*Minola*” spre a releva o nouă Carmen Sylva. — expansiune nouă de simțiri, gânduri și imagini, bogată revărsare de suflet regal spre admirațiunea întregii lumi literare.

Salutăm cu o vie mulțumire sufletească acest omagiu luminos pe care cetatea luimei, eternul Paris, îl aduce surorii sale latine dintre Dunăre și Carpați.

D. Sân Giorgiu a dat la lumină un volum de versuri „*Freamăt*”, foarte remarcabil ca cuprins, bogat în versuri fin cizelate, subtile și elegante, un adevărat freamăt de simțiri delicate și gânduri alese.

Pictorul Paul Popescu a expus la comisiunea monumentelor istorice, Casa Bisericii, un număr de pânze reprezentând cupole, interioruri de biserică, monumente de artă bizantină, picturi realizate în timpul șederii sale în Italia unde a cercetat, isvoarele nesecate ale artei din glorioșii ani ai Renașterii.

Aceste tablouri vor figura în expoziția pe care acest pictor o pregătește pentru la toamnă.

— Eri a fost o sârbătoare artistică la Arenele Romane: cele trei glorii ale noastre — De Max, E-nescu, Ventura — pe care vântul împrejurărilor le-a adus de sub cerul Franței la noi, — au apărut în fața bucureștenilor în plina lor personalitate de artiști, conturând în linii largi, cuprinsul școalei artistice românești care a strălucit și va străluci ca un sacerdoțiu modern, sum cupola Parisului etern luminos.

— Compania lirică dela Blănduzia a pus în repetiție opera co-

Convalescenții englezi au organizat o parodie a vestitelor alergări de cai numită «Derby din Epsom». Cel mai bine întremați au luat locul cailor și fug în locul lor, menținând astfel tradițiunea celebrului sport, spre bucuria asistenților care rād și aplaudă.

mică „Stradella” a lui Flotow, despre care se spune că ar fi o muzică de o remarcabilă armonie și ca o piatră de încercare pentru interpreți. Suntem curioși să vedem dar mai ales să auzim.

„E lată rău” este o nouă revistă și se joacă la Arena „Amicii Orbilor”. Autorul ține să rămână un X. și totuși lumea știe că e poetul Victor Eftimiu.

Așa dar e foarte greu să reușești să pari un X. mai ales când revista iese poate din cadrul celeraltele de până acum.

L. I.

Casa școalelor a editat un volum, cuprinzând: *Priveliști din țară, Schițe și Insemnări*, de mult regretatul Em. Gârleanu.

Casa școalelor a făcut o faptă de pietate pentru memoria duiosului Gârleanu, dar a făcut mai ales o operă de adâncă atențiune pentru cultivarea literară a tineretului școlar, căruia i-a dat puțința să cunoască sinceritatea scrisului și limpezimea unei alese forme literare.

Despre Jaurés, marele orator și cugetător al Franței idealiste, a scris d. H. Streitman câteva pagini de broșură.

D. Streitman a scris despre Jaurés cu atâta căldură și a izbutit să redea întreaga personalitate a marelui dispărut sub loviturile unei mâini de halucinat alcoolice și reacționare. Încât e bine să se cunoască și la noi cât de ilustru a fost Jaurés, și cum se poate vor-

bi de frumos fără să aluneco căneva pe panta lirismului elegiac.

Chestiunea Umorului era pe cale de a forma obiectul unor atitudini de polemică, — desigur interesantă atâta timp cât izvoarele teoretice asupra psihologiei umorului formau însuși obiectul polemicii — între scriitorul umorist P. Locusteanu și profesorul G. Tăușan.

Polemica însă s'a încheiat prea curând, sbătându-se doar între două entrefile-uri de gazetă.

Ar fi însă interesantă de discutat chestiunea umorului, asupra căreia la noi s'a scris destul de puțin. Pe cât ne aducem aminte au scris ceva despre umor d-nii: Dragomirescu Mihail, Th. D. Speranția și în cele din urmă a furnizat material de discuțiune teoretică, prefata frumos scrisă a d-lui P. Locusteanu.

Sinceritate, în poezie simbolice, — nu poate să fie, încercă să demonstreze vioiul cronicar de la *Drum drept*, D. Tomescu.

„Poetii simbolisti pleacă totdeauna, nu dela necesitatea de-a exprima un gând sau o simțire, ci dela intenția de-a uimi pe ceilalți prin mecanismul unui vers neobișnuit. De aceea poezia lor e manieră, e o tehnică, — uneori o foarte ingenioasă tehnică — dar nu e și un suflet”.

Admirabila Marioara Ventura, n'a semnat contractul de angajament cu Teatrul Național.

timpul acțiunii militare în Bulgaria 1).

1) Acelaș lucru s'a întâmplat și cu orezu; am avut ocazia să constat sacii cu orez plin cu cocoloașe de orez mucegăit, iar calitatea orezului era în mai mulți sacii mai mult decât proastă era un fel de amestecătură de gunoaie și uruitură de orez.

Un asemenea orez pus în consumațiune în vr'un magazin ar fi fost imediat aruncat de orice medic comunal dacă l-ar fi constatat și dacă se va găsi că unul sau doi ofițeri de intendentă au fost neglijenți sau de rea credință și au furat în timpul campaniei trebuie să ne surprindă?

Am trecut toți prin armată și nu știm ce se petrece cu furnitura cărnei, vinului, lemnului și fănelului la unele regimente?

Oare furniturile armatei în timp de pace se fac altfel? Oare furniturile și recepțiunile administrațiilor publice civile sunt mai cinstite?

Politicianismul este nenorocirea țării noastre, și remediu nu vom avea decât atunci când prin mari reforme sociale vom slăbi puterea politicianilor. Dar unde găsim oameni care să facă aceste reforme. La aceasta adaug: atunci când cu probe irefutabile se găsește vinovatul, cel care denunță e condamnat pentru înșulă superiorului, iar cel vinovat se plimbă nesupărat, pentru că, politicianismul se amestecă pentru că e ceva putred în țară, pentru că ne trebuie un Vlad Tepeș.

Dar părerea ce-și făceau ofițerii activi combatanți? Cei care au conducerea unor asemenea servicii ar trebui să se gândească că asemenea măsuri vecsează, nu fac economii; din contră.

Rahman-Asiklar-Mundzilar-Zavet
In dimineața zilei de 14 Iulie am plecat la ora 7 după ce mi refăcusem Mon-System, parcurgând din nou aceeași frumoasă șosea până la Kemanlar unde am poposit în marginea de est a satului.

Aci un bulgar, care fiindcă fusese în țară vorbea românește, ne istorisea că fiul său care în timpul când poposisem o noapte la Kemanlar la 11 Iulie, făcuse un mic serviciu trupei deslușind pe soldații care întrebau de diferite lucruri a trebuit să fugă pentru, că comisarul pe care noi îl ospătasem, voia să-l pedepsească spunând: „E acum” au plecat rămăligării. Bulgaru adăugă: Acum nu-mi mai e frică de el! Am văzut azi dimineață soldații de ai voștri”.

Văzuse bulgaru recunoașterea d-lui căpitan Pretorian care fusese însărcinat a face încartiriera și prinsese curaj, mărit prin vederea noastră și încurajarea ce-i dădăm, certificându-i cum de altfel credeam, că Kemanlar va rămâne în România.

Din aceste mici lucruri se poate vedea ura bulgarului și teroarea ce înspira acolo unde au autoritate, cea ce ar trebui să dea de gândit celor ce vor conduce provincia ocupată.

Bulgarul fericit că o să-și poată regăsi copilul cum de altfel l'a găsit, ne a oferit castraveți verzi ce am mâncat cu sare și corcodușe care în părțile ce am cutreierat erau pe tot locul.

Era fructul deosebit al populațiunii. De aci am continuat drumul prin niște păduri ale căror drumuri, ca toate ce am colindat erau mizerabile și am ajuns nu prea obosiți la Mundzilar, sat aproape exclusiv turc în care am văzut o clădire nouă mică pentru școală cu 2 clase primare și trei lacuri formate de apele ploilor din care se alimentau locuitorii. Clima se temperase mult.

În urma unor ploii era mai răcoare ca în Iunie când am plecat din Medjidia. Aci după o mică

gustare am continuat drumul spre Zavet. La mica gustare cumpusă din alva din Kemanlar și brânză au venit 2 țigănci care știau românește și care se plângeau că bărbații lor sunt la voia, (război) și că turcii le au amenințat că le va forța să umble în salvări ca turcoacele lor: „Bine că ați venit voi să ne apărați”. Populația turcă a dat soldaților, brânză prune și corcodușe. În acest drum am scoborât o vale ca într'un frumos amfiteatru format din stânci colosale de 20—30 metri înălțime și care servea de cadru râulețului Demi-Babinar.

Priveliștea era încântătoare. Deasupra stâncilor pământul vegetal străns de secole, născuse arbori care îl țineau a nu se prăbuși și mâna omului în defrișările făcute, nu atinsese arbori care prin rădăcinile lor țineau acest pământ. Nu ca la noi, spunea un camarad unde pădurile au fost tăiate fără nici un rost și în urma ploilor, pământul rostogolindu-se au rămas munți pleșuvi. Să dea D-zeu ca să nu se întâmple și pe aici ca în țară, că slavă Domnului avem destui silvicultori, ba și un inimos director al casei pădurilor care nu va lăsa ca greșeala să se repete și aici: Suișul ca și coborâșul îl făceam pe pietrele care formau coastele și după ce traversăm o nouă pădure am ajuns la Zavet, sat măricel și în care d-nul căpitan Pretorian făcuse încartiriera. Când d-sa intrase în sat pe splendidul său pur sânger Abdul, făcuse o astfel de impresie că toți nu aveau decât admirație impusă de frică. Bietul Abdul! Fusese cumpărat pentru reproducție cu 30000 lei, apoi reformat a trântit omorând un jandarm călare și un sergent după care luându-l d-nul căpitan Pretorian făcuse din el un cal splendid. Era voinic și arțtos. Ordonanța iubindu-l prea mult i-a dat cu nemiluita ovăz nou cosit, omorând calul al cărui corp a fost mâncat de țigăncii turci. De aci înainte d-nul căpitan Pretorian a trebuit să încalce cal de trapă și cum vorbesc de d-sa mi pare bine să spun că e un ofițer de elită în toate punctele de privire. Cred că poate spera că nedreptatea ce-i s'a făcut să se îndrepte și să li se dea dreptul de a se prezenta la examenul de maior. Pentru că dacă există mult hatâr în armată ca pe tot locul, apoi cred că și dreptatea există și mai multă, mai ales pentru viitor și în urma scrierei d-lui general Mustafa: „Din păcatele noastre” lucrare care cred că va folosi celor care conduc destinele armatei.

(Va urma).

Sacul cu glume

— Nu e așa că d-l ăla e vărul tău, medical?

— Da.

— Mi se pare că nu prea are clienți mulți!

— Așa e. Firește că noi, rudele lui, facem tot ce putem ca să l'ajutăm. Dar se înțelege că nu putem să ne îmbolnăvim mereu.

O femeie foarte elegantă se prezintă la oficiul poștal.

— Aveți vre-o scrisoare pentru Lili?

— Nici una.

— Ia vedeți pentru Mimi.

— Tot așa.

— Pentru Fifi, pentru Lola...

— Nici una, nici una, nici una.

— Oh, bărbații, bărbații, toți necredincioși! exclamă frumoasa deziluzionată. Eu mor după ei și ei habar n'au de mine!

CAMPANIA DIN 1913

A 1-ului Divizion din Regim. 5 Roșiori

de C. CIOCAZAN

— URMARE —

În adevăr lăsând la o parte firea cavaleristului, toți ofițerii și soldații ardeau de doru de a întâlni inamicul.

Solda ofițerilor. Economii

La 13 Iulie ni s'a dat solda de campanie cu începere dela 24 Iunie adică din ziua plecării din garnizoana Tecuci și pe întreaga lună Iulie împreună cu prima de echipament, dar mai târziu s'a revenit. În urma unui ordin s'a dispus ca solda de campanie să se plătească cu începere dela 1 Iulie dar fără reținere de 10% pentru pensie deși ea trebuia plătită din momentul mobilizării cel puțin pe Iunie N'am făcut nici o obiecțiune a înapoia solda ce primisem pe Iunie și a primi reținerea ce legea se făcuse de 10% pentru fondul pensii. Mai târziu poate în urma vreunei reclamațiuni s'a revenit dându-se alăturatul ordin care mi s'a pus în vedere.

Copie după ordinul ministrului No. 6128 din 13 Iulie 1913

În referire la raportul d-voastră telegrafic No. 783 din 12 Iulie cor. bine voiți a cunoaște că chestiunea este rezolvată prin art. 6 din D. M. 359 care prevede că ofițerii de rezervă nepensionari se vor plăti la fel cu cei activi, adică cu începere dela 1 Iulie a. c. și cu beneficiu de a continua cecament până la finele lunii a avea loc trecerea armatei lor de pace.

toate acestea dacă vr'unul eștia ar cere să li se dea pentru zilele ce au preaport înscris că renunță la plata ministerului spre iar dacă acești solicitanți funcționari publici vor anexeze la raport un certificat dela autoritatea de care depind prin care să se constate că nu au primit salariul până la finele lunii Iunie, cinumai până

în ziua prezentării la serviciu militar unde au fost mobilizați.

Directorul serviciului

Intendent colonel S. Grigoriu

La acest ordin am răspuns

Maiorul de rezervă

către

Regimentul 5 Roșiori

Luând cunoștință de ordinul ministrului de război No. 6128 din 13 Iulie 1913, Am onoare a raporta ca atunci când am venit să-mi fac datoria, nu m'am gândit la nici un fel de soldă. Am primit cea ce mi s'a dat, căci fiind militar nu puteam să refuz; voi înapoia ce se crede că mi s'a dat mai mult și n'am nici o pretențiune în cea ce privește solda, astfel că atât timp cât voi fi sub arme voi executa orice dispozițiune se va lua de șefii militari.

Maior C. M. Ciocazan

Această măsură denotă o economie mică, și încă cu promisiuni că cei ce vor renunța la dreptul pe Iunie, vor lua solda și pe luna în care se va face demobilizarea, care la noi s'a făcut pe ziua de 31 Iulie, de și în realitate s'a comunicat pe ziua de 3 August. Aceasta numai pentru a nu se plăti solda și pe August conform legii care prevede plata soldei pe întreaga lună în care demobilizarea se face. Dar aceste calcule îar s'au schimbat așa că la Dobrici, la 10 August îmi pare, mi s'a dat din nou solda pe Iunie cu începere dela 24 pe care o înapoiasem.

De ce aceste ordine de revenire și pararevenire? De ce nu se aplică strict legile? Pentru ca să se facă de lucru? Pentru a se îngărmădi paperase și a se masca prin asemenea economii, destrăbălări ca acelea de care vorbește d-nul profesor dr. Gerota în broșura:

Impresiuni și aprecieri din

Noua serie a marilor și valoroaselor Premii

ce oferă ziarul „Universul” abonaților săi la tragerea din Noembrie 1915

Lei 5.000

IN BONURI COMUNALE 4%

cu cup. de Noembrie 1916

Un dormitor complet de bronz

pentru 2 persoane, compus din 2 paturi de bronz, cu somiere, 2 noptiere, și un elegant lavoir cu oglindă, special lucrate de cunoscuta fabrică de mobile de bronz M. Gutman, București, str. Sf. Apostoli, furnizorul celor mai mari case particulare Ville și Hoteluri.

Una Gramolă

mărimea 59-44-116 cm., construită în forma unui dulap de mahon foarte elegant lustruit, cu o despărțitură jos care servă la conservarea plăcilor. Pavilionul din lemn de rezonanță în montură de fontă se află în interiorul dulapului. Mecanismul extrafortie cu 3 arcuri. Brațul conic recurbat o diafragmă „Exhibition”. Această gramolă, o bucată de artă, merită a înfrumuseța cel mai luxos salon, este ca construcție ultima perfecțiune a renumitei fabrici marca „Inger” și ne-a fost furnizate de către reprezentantul ei d-l Jean Feder, furnizorul Curții Regale, București, Calea Victoriei, 54.

Un dormitor de lemn fin

construit în marea fabrică de mobile de lemn Marin V. Ganea șoseaua Mihai-Bravul No. 37 și str. Șerbănică No. 10. Sucursala: Calea Victoriei No. 107

Un elegant dormitor de bronz

de mare valoare, compus din 1 pat, o noptieră și lavoir cu oglindă, furnizat pentru premiile noastre, dela cunoscutul depozit de mobile de fier și bronz „Industria Metalică Marcu”. Bulevardul Elisabeta 8. București

Un elegant pat pentru copil cu împletitură de sârmă și somieră cumpărat tot dela „Industria Metalică Marcu”, Bd. Elisabeta, 8.

Una sobă „Edin” No. 3 tot dela depozitul de mobilă de fier și bronz „Industria Metalică Marcu” Bulevardul Elisabeta No. 8.

10 Lăzi cu diferite produse ale renumitei Case „Bresson”

fabrică de lichieri, siropuri și cognacuri, au fost cumpărate pentru premiile ce le oferim abonaților noștri la tragerea din Noembrie c.

Un coșuleț de metal alb fin argintat pentru cărți de vizită. Una casetă de bijuterii de metal alb, frumos argintat, în formă împletită. Una fructieră cu picior de metal alb, fin argintat. Un serviciu de ceai pentru 6 persoane, compus din 6 pahare de ceai cu suporturi, o zaharniță, o sticlă de rom, un cleștor de zahăr, toate de metal alb fin argintate, pe o tavă de lemn de mahon, cu monturi argintate. Una oglindă de mână de metal alb, splendid executată, pusă într-o mică casetă de lemn. Una cutie conținând 12 cuțite și 12 furculițe, de metal alb oxydat, pentru fructe. Toate aceste obiecte ne au fost furnizate de marele magazin de bijuterii, ceasornice și argintărie, FRATHI ROLLER, furnizorii Curții Regale, București, str. Carol 50, etaj

Una vioară fină cu cutie, forma vioarei, inclusiv arcuș cu capră de fildes, garnitură de coarde fine engelzești, camerion și sacăz; una mandolină italiană din lemn de palisandru frumos ornamentată. Un flaut cu capul de fildes, lucrat din cel mai fin abanos cu 14 clape, într-o elegantă cutie căptușită cu catifea. Aceste toate, furnizate de magazinul general de muzică „La Harpa”. București, str. Colței No. 5, renumit

în toată țara pentru deosebita calitate a mărfurilor ce debutază.

Una pușcă de vânătoare cu două țevi, țevile de oțel, „Bayard” din renumita fabrică de arme „Pieper-Bayard”. Această armă are 4 zăvoare de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebuița atât pulbere neagră, cât și pulbere fără fum; Una carabină semi-automată de mare precizie Pieperi cu tirul garantat precis; Un revolver automat; Un flacon „Thermos”, de 1 litru, care menține temperatura lichidului (cald sau rece) în timp de 48 de ore, cumpărate dela marele magazin de arme și biciclete B. D. Zisman, furnizorul Curții Regale, calea Victoriei 44, Buc.

Una pendulă mare de perete, modernă de nuc, cu sunetul melodios. Un ceasornic-brățară de argint pentru damă. Una brățară de damă, aur 14 carate, marcată, formă modernă cu pietre. Un serviciu manicură, complet de argint cu cutie tapisată. Cumpărate dela ceasornicaria COLTEI, magazin de încredere, str. Colței 31.

15 flacoane a câte 1 kilo, apă de Colonia Camelia, puteratic parfumată cu liliac, măgărișar, violette, zambile, heliotrop și Verveine, furnizate de renumi-

ta fabrică de parfumuri „Camelia”, A. S. Aftalion, str. General Florescu nr. 6, București.

Jumătate garnitură mobilă de bambu, pentru salon, compusă din: Una canapea, două fotolii și patru scaune elegant tapisate; Un elegant birou de stejar pentru damă; O oglindă venețiană de cristal; Una etajeră de bambu; Un cuier de bambu cu oglindă de cristal pentru antreu, toate acestea cumpărate de la marele magazin de mobile Marco Dattelkremer, str. Carol 62, Buc.

Șase perechi ghete pentru dame sau bărbați, lucrate într-unul din cele mai luxoase ateliere de încălțăminte din Capitală, și anume dela moderna pielărie la „Cocos”, Stelian L. Georgescu-Cocos, Calea Moșilor 34. Aceste ghete se vor efectua după măsură, trimisă de câștigător, administrației ziarului nostru.

2 noptiere de mahon, în formă de dulăpior, fiecare având câte o placă de marmora

5 ceasornice de argint pentru buzunar având inscripția ziarului „Universul”; 5 ceasornice pentru birou cu pedestal de cristal, tot cu aceeași inscrip-

ție; 5 ceasornice de petete frumos pictate, se întoarce la 8 zile, tot inscripția ziarului „Universul”; 5 ceasornice nichel, având și aparat Pres-Papier.

Una mașină de cusut, marca „Excella”.

5 assortimente complete din produsele cosmetice „Flora”, compuse din: cremă Flora, 1 cutie pudră Flora, 1 Săpun Flora, 1 sticlă Capilogen Flora, 1 pomadă Flora, 1 sticlă lapte de crin Flora, 1 săpun de lapte de crin 1 apă de gură Bucol, 1 pastă de dinți.

1 pereche vase de sticlă pentru flori, frumos pictate.

2 cămăși țărănești de noapte pentru bărbați, lucrate din pânză de casă, cu arnici roșii.

Una sobă fabrica „Matador” ultima perfecție.

Un vas de majolică pentru flori, montat pe un ghigort.

1 vas pentru flori pictat și aurit.

4 Splendide sacheuri pentru dame.

Doză candelabre de bronz, o adevărată podoabă a casei.

Una pereche ghete pentru damă.

Afară de acestea, toți abonații mai primesc gratuit un volum din „Memoriile Regelui Carol” tipărit anume pentru eternități

Regelui Carol

Notăți bine: dând aceste mari premii de valoare abonamentele sunt reduse la 18 lei pe an; 9.15 pe 6 luni; 4.65 pe 3 luni

Pentru concurența la premiile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri, cei pe 6 luni 15 și cei pe 3 luni 5 bonuri. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri pentru tragerea următoare. Administrația „UNIVERSULUI” nu întrebuițează incasatori

Plata abonamentelor se face direct la Casa administrației ziarului, prin mandat poștal sau în persoană